

Arrest

nr. 174 053 van 2 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat O. SAELENS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Ethiopische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Robe en te behoren tot de Oromo-etnie. U bent gehuwd met H. Zara en samen hebben jullie twee kinderen, Gada en Fatra. Op de dag van het gehoor bij het CGVS verbleven uw echtgenote en kinderen nog bij familie in Ethiopië.

Op 27 negase 1999 Ethiopische kalender (EK), 2 september 2009 Gregoriaanse kalender (GK), werd u gearresteerd op verdenking banden te hebben met het verboden Oromo Liberation Front (OLF).

Op het moment van uw arrestatie was u in het bezit van een muziekcassette van Umer Sueman, politiek OLF-zanger, een boek betreffende de geschiedenis van de Oromo's en van een OLF-vlag. U had deze gekregen van OLF-lid Oba Setachew. U liet de muziek vaak horen in uw kiosk, waar u ook de vlag had hangen.

Na uw arrestatie verbleef u een maand in het politiestation van Gheka Bora, waar u werd gemarteld en ondervraagd. Nadien werd u overgebracht naar de gevangenis in Bale, waar u een jaar en elf maand werd opgesloten. U werd vrijgelaten na het ondertekenen van een belofteverklaring en het betalen van een som geld op 21 negase 2001 EK (27 augustus 2009 GK).

Jarenlang hield u zich koest tot uw vrienden u vroegen deel te nemen aan een protestactie tegen het masterplan om Addis Abeba uit te breiden. U stemde toe en betoogde mee op 20 of 21 miazia 2006 EK (2 of 3 april 2014 GK). Tijdens de betoging werden uw vrienden S. Abdulatif en Mohammed doodgeschoten door de militairen. Nadien gingen ze achter u aan, maar u kon ontkomen. U kreeg al snel het bericht van uw moeder dat de militairen naar u thuis waren gekomen. U moest zich zo snel mogelijk in veiligheid brengen en u besloot het land te verlaten.

Omdat u niet aanwezig was thuis, werd uw vader meegenomen voor verhoor. Tot op de dag van het gehoor bij het CGVS was hij nog steeds spoorloos.

U verliet Ethiopië op 22 miazia 2006 EK (4 april 2014 GK). Op 15 september 2014 vroeg u asiel aan in België.

Ter staving van uw identiteit en/of asielmotieven legt u een brief neer van de Belgische Oromo Gemeenschap (BOG). Na het gehoor op het CGVS stuurde u een medisch verslag door betreffende uw psychologische problemen.

B. Motivering

Na een grondig onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de elementen in uw administratieve dossier stel ik vast dat u er geenszins in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw asielrelaas weinig plausibel overkomt. Uw verklaringen komen namelijk weinig coherent over. Zo verduidelijkt u tijdens uw gehoor dat het uitgesloten is in Ethiopië zich als aanhanger of sympathisant van het OLF te uiten. U vertelt dat het onmogelijk is om naar mediakanalen in het Oromo te kijken of te luisteren tenzij in het uiterste geheim (CGVS, p. 9), u zegt dat de overheid uw vader zou vermoorden indien hij effectief lid zou zijn van het OLF (CGVS, p. 7) en u benadrukt dat jullie het zelfs bij jullie thuis - onderling met uw broers en vader - niet over jullie eigen activiteiten konden praten omdat dit allemaal in het geheim was (CGVS, p. 9). Het is in die geschetste context dan ook weinig geloofwaardig dat u zich toch zo openlijk in het openbaar zou gaan uiten als OLF-aanhanger. Zo hing u in uw kiosk de OLF-lag omhoog en zette u er muziek van het OLF op (CGVS, p.6). Uw verklaring dat u door uw jeugdige leeftijd de risico's niet kon beoordelen, strookt niet met de hierboven geschetste context waarin u bent opgegroeid en met de reactie van uw vader. Zo waarschuwde hij u dat er informanten van het regime actief waren en zei hij u dat u niet enkel uzelf maar ook hem in gevaar bracht hierdoor (CGVS, p. 7). In deze context is het dan ook weinig plausibel dat u toch nog zo een onnodig risico zou lopen door in het openbaar te dwepen met het OLF.

Vervolgens bent u er niet in geslaagd uw gevangenschap aannemelijk te maken. Opnieuw zijn uw verklaringen hierover oppervlakkig en weinig coherent. Zo haalt u aan dat u met zeventien man een cel moest delen, waarvan u met drie personen een hechte vriendschap opbouwde, anderen waren eerder informanten van de overheid (CGVS, p. 12). Vreemd is echter dat u, behalve de voornaam van uw drie vrienden, geen enkele naam van de dertien andere celgenoten kan geven (CGVS, p. 13). Over uw drie hechte vrienden kan u dan weer geen enkele bijkomende informatie geven, zoals hun familienamen (CGVS, p. 14), hun familiale status (CGVS, p. 13) of de echte reden van hun arrestatie en dus gevangenschap (CGVS, p. 13). Het enige dat u over hen weet is dat een informant hen beschuldigd heeft OLF-lid te zijn en documenten bij hen heeft gevonden (CGVS, p. 12-13).

Wat voor documenten en waarom de overheid net hen ervan verdacht OLF-lid te zijn, kan u echter niet aanhalen (CGVS, p. 12-13). Als reden voor die oppervlakkige kennis haalt u aan dat deze zaken geheim waren en het niet veilig was in de cel (CGVS, p. 12-13). Het is dan ook uiterst merkwaardig en weinig consistent dat u samen met uw drie vrienden 's nachts discussieerde over hoe jullie de Oromo-strijd individueel en in groep voort zouden zetten wanneer jullie vrij zouden komen (CGVS, p. 13). Dat u enerzijds aanhaalt dat er informanten in uw cel actief waren, jullie jullie geheimen niet konden delen omdat het onveilig was, maar 's nachts wel nieuwe plannen aan het smeden waren, is weinig coherent en ondermijnt uw geloofwaardigheid.

Vervolgens is het merkwaardig dat u geen concrete informatie kan verschaffen over de rol van de overheid na uw vrijlating. U haalt namelijk aan dat u na uw vrijlating geen enkele activiteit meer had uitgeoefend voor het OLF omdat u een belofteverklaring hebt moeten ondertekenen en omdat de overheid steeds achter u zocht (CGVS, p. 13-14). Vreemd is dan ook dat u, behalve dat uw schooldirecteur u had geweigerd op school omwille van uw OLF-banden, geen enkel concreet voorbeeld kan aanhalen van een situatie waarin u merkte in het oog te worden gehouden (CGVS, p. 14). Tegenover deze verklaringen er geen activiteiten meer op na te hebben gehouden, is het weinig coherent dat u even later wel aanhaalt nadien nog pamfletten te hebben uitgedeeld, om uw deelname aan de demonstratie die tot uw vlucht uit het land leidde, te kunnen staven (CGVS, p. 16).

Vervolgens komt eveneens uw rechtstreekse vluchtaanleiding, uw deelname aan een demonstratie, weinig plausibel over. Zo is het weinig geloofwaardig dat u - enerzijds met uw achtergrond reeds bijna twee jaar gevangen te hebben gezeten, en anderzijds door uw verklaringen geen activiteiten meer te hebben uitgeoefend na uw vrijlating omdat u schrik had gekregen door de waarschuwing (CGVS, p. 14 & p. 15) – toch op kop van de betoging gaat lopen met een pamflet in de hand (CGVS, p. 15). Dat u hierdoor zoveel risico zou nemen opnieuw te worden herkend en opnieuw het risico zou lopen voor lange tijd achter de tralies te vliegen, lijkt weinig plausibel.

Tot slot bent u er ook niet in geslaagd aannemelijk te maken dat uw vader na uw vertrek zou gearresteerd zijn en nadien zou zijn verdwenen (CGVS, p. 3). Hoewel u na uw vlucht nog telefonisch contact heeft gehad met uw moeder, kan u niets vertellen over zijn verdwijning. Zo vertelt u dat uw moeder zich bij jullie laatste telefonisch contact op een ander plaats bevond om uw vader te zoeken, maar kan u niet vertellen waar dat dan wel was (CGVS, p. 3). Ook kan u niet aanhalen wat ze allemaal heeft ondernomen om uw vader te vinden (CGVS, p. 3). Ook al bevindt u zich in België, verwacht mag worden dat u zich, telkens u contact heeft met het thuisfront, uitvoerig informeert naar een stand van zaken. De vaststelling dat u nalaat dit te doen en geen enkele informatie kan verschaffen over feiten die na uw vertrek zouden zijn gebeurd en die in rechtsreeks verband staan met uw vervolgingsfeiten, ondermijnt dan ook nogmaals uw geloofwaardigheid.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, kan er geen geloof gehecht worden aan de door u geopperde oppositieactiviteiten en ondergane vervolgingsfeiten, en u heeft dan ook niet aannemelijk kunnen maken dat in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève bestaat of dat u, bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong, een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

De door u neergelegde documenten zijn niet in staat om bovenstaande bevindingen in positieve zin te wijzigen. Over de brief van de BOG, uitgegeven op 26/06/2015 en specifiek gericht aan het CGVS om uw asioldossier te staven, moet worden opgemerkt dat dit attest duidelijk een gesolliciteerd karakter vertoont aangezien het een vage weergave bevat van uw activiteiten in België, naast een algemene schets van de organisatie zelf en van het Ethiopische regime. Bovendien dient er te worden op gewezen dat uw politieke vervolgingsfeiten in Ethiopië ongeloofwaardig worden geacht. Er kan dan ook redelijkerwijze van worden uitgegaan dat de Ethiopische autoriteiten uw handelingen na uw vertrek uit Ethiopië niet op de voet volgen. U haalde bovendien ook geen elementen aan waaruit blijkt dat u omwille van uw deelname aan deze activiteiten wordt geviséerd door de Ethiopië autoriteiten of moet vrezen voor vervolging. Inzake uw psychische problemen, die u staft met een medisch verslag waarin melding wordt gemaakt dat u zeer veel last heeft van een post-traumatische stressstoornis (PTSS), moet worden opgemerkt dat er geen enkele aanwijzing of bewijs bestaat van een verband tussen uw gezondheidstoestand en de door u aangehaalde feiten waardoor u Ethiopië heeft verlaten, te meer daar er aan de door ingeroepen vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht. Ook moet worden opgemerkt dat u gedurende het gehoor vlot op alle vragen heeft kunnen antwoorden.

Uw medische problemen op zich ressorteren echter niet onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève. Uit niets blijkt dat u in Ethiopië om Conventiegerelateerde redenen hetzij geen hetzij ontoereikende medische zorgen zou verkrijgen. Deze medische attesten zijn dan ook niet van dien aard dat zij de vaststellingen van de Commissaris-generaal kunnen weerleggen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In het eerste middel wordt de schending van de materiële motiveringsplicht aangevoerd, alsook de schending van een hogere rechtsnorm, *in casu* artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève. Dit maakt volgens verzoeker een schending uit van met name van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker laat gelden wat volgt:

"a. Omtrent de plausibiliteit van het asielrelaas

Het CGVS stelt ten onrechte dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker een vlag van het OLF ophing in zijn kiosk en muziek draaide van het OLF, wetende welke gevaren dit met zich meebracht.

Het feit dat vader hem waarschuwde voor de gevaren, niet alleen voor verzoeker, maar ook voor de rest van de familie, het gebrek aan openheid binnen het gezin en het heimelijk karakter van de leden van het OLF zouden de jeugdige overmoed van verzoeker ongeloofwaardig maken.

Het CGVS gaat ten onrechte volledig voorbij aan de toch wel zeer jonge leeftijd van verzoeker op het ogenblik van de feiten. Hij was amper 17 jaar. In de periode kort voor de 'openlijke' propaganda van verzoeker was een lid van het OLF bij verzoeker op bezoek geweest om te prediken omtrent het OLF. Hij was daarbij zeer overtuigend, en verzoeker raakte helemaal in de ban. Hij ontving een vlag, een cassette met muziek en een boek van het lid en werd overhaalt om 'trots te zijn op zijn afkomst'.

Gezien zijn jonge leeftijd was verzoeker niet politiek geïnteresseerd en had zich voordien niet bezig gehouden met het OLF.

Op 17-jarige leeftijd voelde hij zich onoverwinnelijk, was hij zich wel degelijk bewust van het feit dat hij een gevaarlijk pad bewandelde maar had geen inschattingsvermogen omtrent de daadwerkelijke gevolgen. Hij was trots op zijn afkomst en trotseerde dan ook vol jeugdelijk vertrouwen het gevaar. Zoals iedereen dacht hij dat het een ander wel zou overkomen, niet hem.

Zijn arrestatie bracht hierin verandering. De folteringen en de lange opsluiting tekenden hem voor de rest van zijn leven. Pas vanaf dat ogenblik besepte hij het gevaar en hield zich op de achtergrond. Binnen zijn familie werd niet gesproken over het OLF. Door het gebeurde besepte verzoeker nu maar al te goed dat zijn sympathieën en die van zijn familie ook binnen de familie niet bespreekbaar waren. Hij zocht geen contact en hield zich gezien zijn verleden op de achtergrond (zocht geen communicatiemiddelen, zocht niet hoe hij in het geheim kon luisteren naar de zender van OLF).

Terecht verwijst verzoeker naar zijn jeugdige overmoed. Dit is niet in strijd met het leven die hij leidde of de gebeurtenissen achteraf. Er is geen sprake van tegenstrijdigheid en het verhaal van verzoeker is wel degelijk geloofwaardig.

b. De aannemelijkheid van het gevangenschap

Het CGVS acht het verhaal van verzoeker weinig coherent, omdat hij niet alle celgenoten kan benoemen en over weinig informatie beschikt van diegenen die hij wel benoemt, zeker rekening houdende met het feit dat 's nachts gesprekken tussen hen gevoerd werden omtrent de Oromo-strijd.

Verder stelt het CGVS dat het merkwaardig is dat verzoeker geen verdere informatie kan geven omtrent het feit dat hij in het oog werd gehouden door de overheid.

Het is niet bevreemdend dat in de gevangenis weinig contacten werden gelegd met de andere celgenoten. Ethiopië is een land waar het heel gevaarlijk is om in te gaan tegen de overheid, een land waarin een cultuur heerst van controle en achterdocht, met informanten op verschillende niveaus. In de gevangenis was het dan ook hoofdzakelijk elk voor zich en werd zoveel mogelijk afstand bewaard van de andere gevangenen.

In Ethiopië volstaat het minste vermoeden van oppositie om iemand te arresteren. Uit verslagen van Amnesty International blijkt de arrestatie van mensen enkel en alleen omdat familieleden verdacht werden van banden met het OLF. Amnesty getuigt zelfs van de arrestatie van iemand die geholpen had bij de geboorte van het kind van de echtgenote van iemand die verdacht werd van lidmaatschap van het OLF.

Slechts met drie gevangenen heeft verzoeker echt contact gemaakt. Gezien deze mensen niet alleen zichzelf, maar ook hun familieleden in gevaar brachten door zelfs maar te spreken over sympathieën voor het OLF is het zeer verstaanbaar dat zij geen details gaven over hun achtergrond, hun reden van gevangenschap of hun familiale situatie. Uit idealisme brachten ze hun eigen leven mogelijks in gevaar door te spreken over de Oromo-strijd, dat van hun familie moest beschermd blijven.

Over het feit dat verzoeker in het oog werd gehouden na zijn vrijlating, heeft verzoeker niet alleen verwezen naar de weigering die hij ontving op school, maar ook naar de aanwezigheid van informanten in de kiosk die hij uitbaatte.

Zijn verhaal is aannemelijk.

c. Betreffende de rechtstreekse vluchtaanleiding

Het CGVS twijfelt aan de geloofwaardigheid van zijn deelname aan de betoging, gezien verzoeker op de hoogte moest zijn geweest van het gevaar hiervan.

Elke deelnemer van de betoging was zich heel goed bewust van het gevaar dat deze deelname met zich meebracht in een land waar geen enkele oppositie getolereerd werd. Elke deelnemer achtte het belang van de actie en het belang van het OLF groter dan het risico dat ze liepen, zo ook verzoeker.

Indien het ongeloofwaardig zou zijn dat iemand gevangenschap zou riskeren om deel te nemen aan de betoging was er eenvoudigweg geen betoging geweest, want elke deelnemer was zich daar maar al te goed van bewust.

d. Omtrent de arrestatie en verdwijning van de vader van verzoeker.

Voor de Oromo's is het vaak zeer moeilijk om hun vluchtverhaal te bewijzen. Vaak zijn er geen getuigen, of zijn de getuigen gevangenen of verdwenen.

Familieleden worden in gevaar gebracht door de opzoekingsactiviteiten van de vluchtelingen. Louter het opzoeken van familieleden op zich kan de familie reeds in gevaar brengen. Het is reeds meermaals voorgekomen dat de leden van het Rode Kruis de zoekoperaties naar familieleden stop zetten omdat de eigen medewerkers in gevaar komen. Familieleden die informatie geven worden zelf opgepakt door de autoriteiten.

Het CGVS gaat er maar al te gemakkelijk van uit, en volledig verkeerdelijk, dat de familieleden van verzoeker de vrijheid hebben om informatie te geven of opzoekingen te doen omtrent zijn vader. Het kan verzoeker niet ten kwade geduid worden dat hij de veiligheid van zijn familieleden in de mate van het mogelijke wil garanderen."

Verzoeker toetst de situatie van de Oromo aan de bepalingen van de vluchtelingendefinitie. Hij verwijst naar landeninformatie waaruit blijkt dat de Oromo onderdrukt worden door de autoriteiten. Er gebeuren vaak arrestaties en detenties zonder vorm van proces of toegang tot advocaten.

2.1.2. In het tweede middel wordt de schending van de materiële motiveringsplicht aangevoerd, namelijk de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet betreffende de subsidiaire bescherming. Er wordt niet uitdrukkelijk gemotiveerd waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming.

2.2.1. Verzoeker verwijst naar zijn jeugdige overmoed om zijn openlijke sympathieën voor de strijd van de Oromo te verklaren. Het is echter niet plausibel dat hij zich bediende van het ophangen van de vlag van het OLF en het spelen van muziek van het OLF in zijn kiosk. Te dezen blijkt uit zijn verklaringen dat hij herhaaldelijk werd gewaarschuwd door zijn vader dat er informanten waren. Waar nog aangenomen kan worden dat in het kader van jeugdige overmoed verzoeker zijn OLF-sympathie zou kenbaar maken is het echter niet aannemelijk dat hij dit op een openbare plaats (een kiosk) zou doen middels middelen (een vlag en muziek) ingevolge dewelke hij op voortdurende en onafgebroken wijze de negatieve aandacht van de autoriteiten op zichzelf zou vestigen. Dergelijke houding is evenmin te verzoenen met de noodzaak om financiële middelen te verwerven via de kiosk.

Inzake de vermeende gevangenschap stelt de bestreden beslissing: ***“Vervolgens bent u er niet in geslaagd uw gevangenschap aannemelijk te maken. Opnieuw zijn uw verklaringen hierover oppervlakkig en weinig coherent. Zo haalt u aan dat u met zeventien man een cel moest delen, waarvan u met drie personen een hechte vriendschap opbouwde, anderen waren eerder informanten van de overheid (CGVS, p. 12). Vreemd is echter dat u, behalve de voornaam van uw drie vrienden, geen enkele naam van de dertien andere celgenoten kan geven (CGVS, p. 13). Over uw drie hechte vrienden kan u dan weer geen enkele bijkomende informatie geven, zoals hun familienamen (CGVS, p. 14), hun familiale status (CGVS, p. 13) of de echte reden van hun arrestatie en dus gevangenschap (CGVS, p. 13). Het enige dat u over hen weet is dat een informant hen beschuldigd heeft OLF-lid te zijn en documenten bij hen heeft gevonden (CGVS, p. 12-13). Wat voor documenten en waarom de overheid net hen ervan verdacht OLF-lid te zijn, kan u echter niet aanhalen (CGVS, p. 12-13). Als reden voor die oppervlakkige kennis haalt u aan dat deze zaken geheim waren en het niet veilig was in de cel (CGVS, p. 12-13). Het is dan ook uiterst merkwaardig en weinig consistent dat u samen met uw drie vrienden ‘s nachts discussieerde over hoe jullie de Oromo-strijd individueel en in groep voort zouden zetten wanneer jullie vrij zouden komen (CGVS, p. 13). Dat u enerzijds aanhaalt dat er informanten in uw cel actief waren, jullie jullie geheimen niet konden delen omdat het onveilig was, maar ‘s nachts wel nieuwe plannen aan het smeden waren, is weinig coherent en ondermijnt uw geloofwaardigheid.”***

De bestreden beslissing stelt terecht vast dat het niet aannemelijk is dat verzoeker, die aanvoert dat hij bijna twee jaar was opgesloten, weinig informatie kan geven over de personen met wie hij was opgesloten en die dezelfde opvattingen deelden. Indien deze drie personen dezelfde uitgesproken idealen hadden als verzoeker en gedurende lange tijd bij elkaar verbleven, is het niet plausibel dat verzoeker slechts minieme gegevens over hen kan meedelen. Dit klemmt des te meer aangezien verzoeker ‘s nachts met hen praatte over de strijd van de Oromo (gehoor CGVS, p.13-14).

Omtrent de rechtstreekse vluchtaanleiding stelt de bestreden beslissing: ***“Vervolgens komt eveneens uw rechtstreekse vluchtaanleiding, uw deelname aan een demonstratie, weinig plausibel over. Zo is het weinig geloofwaardig dat u - enerzijds met uw achtergrond reeds bijna twee jaar gevangen te hebben gezeten, en anderzijds door uw verklaringen geen activiteiten meer te hebben uitgeoefend na uw vrijlating omdat u schrik had gekregen door de waarschuwing (CGVS, p. 14 & p. 15) – toch op kop van de betoging gaat lopen met een pamflet in de hand (CGVS, p. 15). Dat u hierdoor zoveel risico zou nemen opnieuw te worden herkend en opnieuw het risico zou lopen voor lange tijd achter de tralies te vliegen, lijkt weinig plausibel.”***

De bestreden beslissing stelt terecht dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij aan de kop van een betoging zou lopen met een pamflet aangezien hij reeds beweerdelijk nagenoeg twee jaar gevangen had gezeten. Verzoekers openlijke steunbetuiging is evenmin te verzoenen met de onwetendheid over zijn medegevangenen die dezelfde idealen als hem nastreven.

Tevens werd terecht vastgesteld dat verzoeker geen inspanningen deed om zich te informeren over de voorgehouden arrestatie van zijn vader. Verzoeker behoort tevens tot een beweging in België die opkomt voor de belangen van de Oromo. Verzoeker kon dan ook minstens getracht hebben via deze weg informatie over zijn vader te verkrijgen wanneer zou blijken dat het via zijn moeder moeilijk verloopt om deze informatie te bekomen.

Gelet op voorgaande vaststellingen maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij omwille van zijn activiteiten voor de Oromo in de negatieve belangstelling van de autoriteiten kwam te staan. De aangevoerde landeninformatie heeft geen betrekking op verzoeker en is van algemene aard zodat deze verzoekers teloor gegane geloofwaardigheid niet kan herstellen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewering als zou de bestreden beslissing niet motiveren waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit de beschikbare informatie kan niet afgeleid worden dat verzoeker louter omwille van een Oromo te zijn een reëel risico op ernstige schade loopt.

In acht genomen hetgeen voorafgaat toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS